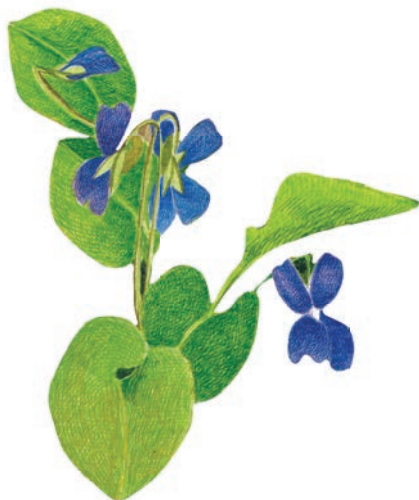

Ana Dragomir
Timpul posibilităților

EDITORI:

Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:

Ion Mărculescu, 1994

REDACTARE:

Virginia Lupulescu
Alin Croitoru

ILUSTRAȚII:

Sidonia Călin

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

LAYOUT ȘI DTP:

Rucsandra Enache

CORECTURĂ:

Sabina Lungu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRAGOMIR, ANA

Timpul posibilităților / Ana Dragomir ; il. de
Sidonia Călin. - București : Pandora M, 2024
ISBN 978-606-978-774-8

I. Călin, Sidonia (il.)

821.135.1

© Pandora M, 2024, pentru prezenta ediție
www.pandoram.ro
Pandora M face parte din Grupul Editorial Trei

Ana Dragomir

TIMPUL POSIBILITĂȚILOR

LITERAȚI

Ilustrații de Sidonia Călin

Poate că povestea este partea cea mai frumoasă a vieții omenești...

Cu povești ne leagă lumea, cu povești ne adoarme...

Ne trezim și murim cu ele...

Mihai Eminescu, *Archaeus*

*Pe marea cea lină
Când barca plutește ușor
Zefirul adie și barca saltă domol*

*Te chem, te-aștept, iubito,
Să vii să te așezi lângă mine
Zefirul adie, când barca saltă ușor.*

*Depart, pe-o stâncă
Ce pare crescută din Mare,
Doi ochi frumoși, albaștri,
Privesc în zare cu dor!*

*Te chem, te-aștept, iubito,
Să vii să te așezi lângă mine
Zefirul adie, când barca saltă ușor.¹*

¹ Cântec din bătrâni cu autor necunoscut. Bunica i-l cânta mamei, iar mama mi-l cânta, la rândul ei, mie când eram mică.

Dimineața devreme soarele răsărea deasupra mării și își oglindea lumina multicoloră în apă. Din castelul înalt, cu turnuri, de pe țărm, Leo vedea totul, infinitul. Era liniștit, euforic și însuflețit, știa că finalurile fericite chiar există. Știa că poveștile sunt magice și pot fi adevărate, fiindcă în acel moment chiar el era personajul principal într-o astfel de poveste, povestea lui. Își vedea toată viața derulându-se prin fața ochilor, viitorul împreună cu ea, cum aveau să se căsătorească și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. Aveau să fie liberi, aveau să se lupte pentru visele lor, aveau să plece departe, împreună. Aveau să trăiască.

Leo și Susannah ascultau de fiecare dată poveștile plătuite de Lilianna, în fiecare vară în care el venea din capitală. Acel anotimp minunat, vara, anotimpul posibilităților, în care Leo scăpa în sfârșit de viața de la palat și

de îndatoririle regale. Vara era el cu adevărat, atunci o vedea pe Susannah. Putea veni la castelul de la malul mării ca să petreacă acele luni minunate și calde acolo.

Cărțile mari și prăfuite pe care ea le adora, vizitele pe timp de noapte în bibliotecă, râzând atunci când erau prinși și trebuiau să fugă pe plajă înapoi către castel. Când toți trei coborau pe malul mării și se duceau în locul lor secret din peșteră, unde născociau povești pe care le tipăreau la presa veche, apoi scriau mesaje în nisip și înotau alături de delfini în apa cristalină.

Acum, în ziua în care ea împlinea optsprezece ani, el trebuia să-și ia în sfârșit inima în dinți. A coborât scările palatului și a admirat peisajul din jur, copacii înalți, păsările cu tri-luri divine. A pășit pe plaja cu nisip fin, a simțit valurile cum înaintază și se depărtează, ștergându-i urmele din nisip. A inspirat aerul curat al dimineții. Și-a continuat drumul pe plajă și a văzut forma peșterii în față. Locul lor. A intrat și a atins semnaturile lor în piatră — Leonard, Susannah, Lilianna. Le scrijeliseră în vara în care aveau zece ani, când descoperiseră peștera. Fugiseră de la castel și înotaseră în mare,

până la acea stâncă ruginie. Se întrecuseră, își aminti Leo. Susannah câștigase.

Pătrunse în peștera goală și o luă la stânga, prin culoarul mărginit de stalagmite. Ajunse în Sala Mare, cum o numeau ei, unde în mijloc se afla presa de tipar micuță, făcută din lemn. În urmă cu câțiva ani, știind că fetele și-o doreau atât de mult, Leo angajase un tipograf să o construiască în peșteră, locul lor secret, și să îl învețe să o folosească. De-a lungul timpului tipăriseră multe povești create de ei trei; munca migăloasă îl relaxa, iar rezultatul îi făcea întotdeauna inima să bată mai tare. Pe o măsuță dintr-un colț se afla un teanc de hârtii cu desene și scris grațios, exact unde îl lăsase cu o seară înainte. Îl luă și se uită la pagini. Era povestea vieții lor, de când se întâlniseră până în prezent. Pe ultima pagină se afla întrebarea: *Vrei să fii soția mea?* Luă pânza verde-smarald de pe masa de lucru și o lipi de cartonul maro. După aceea cusu paginile laolaltă cu fire aurii. Le lipi de cotor și apoi, cu grijă, luă prima pagină și o fixă pe dosul copertei din față; făcu același lucru cu ultima pagină și coperta din spate. Rămase puțin pe gânduri, amintindu-și trecutul și imaginându-și viitorul. Crease o

carte pentru ea. Astăzi avea să își înceapă viața cu adevărat, avea să fie fericit. Împachetă cartea în hârtie înflorată și o legă cu panglică aurie. Era gata.

Urma să se întâlnească cu ea după-amiază. Să meargă pe plajă, să stea pe nisip și să privească apusul. Acolo avea să o întrebe dacă vrea să fie soția lui. Apoi aveau să înoate până la stâncă și înapoi, să se întreacă, așa cum făceau când erau mici.

Luă cartea și ieși din peșteră zâmbind cu toată gura. Totul avea să fie perfect.

*

În după-amiază aceea, când soarele stătea să apună, Leo se îndreptă spre casa lui Susannah. Peste sat se lăsase liniștea, pescarii se întorseră de mult de pe mare cu prada în năvoade, iar localnicii se pregăteau de cină. Din casele de lemn și piatră așezate de-a lungul străzilor înguste ieșeau tot felul de arome, care de care mai îmbietoare; Leo simți că îi lasă gura apă. Cumpără niște violete din piață, florile ei preferate. Ajunse la biblioteca impozantă lângă care se afla casa ei mare, cu terase și ferestre cu vitralii. Urcă scările de marmură și bătu la

ușa grea și impunătoare.

— Imediat! Un moment! se auzi dinăuntru o voce grăbită.

Ușa se deschise și în fața lui apăru Lilianna, cu părul ei roșcat și zâmbetul șugubăț.

— Leo! Bine ai venit! îl îmbrățișă ea.

Îl cercetă cu privirea, apoi adăugă:

— Susannah coboară într-o clipă.

Leo îi zâmbi. Lilianna știa totul despre planul lui, îl ajutase cu desenele din carte, cu alegerea frazelor, care curgeau melodic. Ea era povestitoarea grupului, până la urmă, și tot ea o cunoștea cel mai bine pe Susannah. Erau gemene, de nedespărțit.

— Deci? E gata? Cum a ieșit? îl întrebă ea entuziasmată.

Leo strânsese cartea la piept până atunci. I-o arată Liliannei, care privi ambalajul înflorat și violetele din mâna lui.

— Preferatele ei, surâse ea.

— Da, tot ce mai bun pentru Susannah.

De la etaj se auziră niște pași grăbiți și Susannah apăru coborând treptele de marmură. Părul îi era desfăcut și neîmblânzit, împodobit cu o coroniță de flori. Violete, normal, se gândi Leo. Purta rochia ei preferată, albastru-celest

cu nori pictați la poale și cu tiv de dantelă. Era superbă. Ajunse la parter zâmbind și Lilianna se dădu deoparte. Leo nu avea cuvinte. Ea era femeia visurilor sale, viața lui, fără de care se simțea pierdut. Susannah râse.

— Presupun că violetele sunt pentru mine, spuse fata uitându-se la el.

Leo reveni la realitate și râse la rândul lui.

— Da, da, desigur. Arăți superb!

Îi luă mâna catifelată și o sărută.

— La mulți ani!

— Mulțumesc!

După ce își luară la revedere de la Lilianna, coborâră treptele de la intrare mână în mână. Apoi o auziră strigând în urma lor: Succes!

Soarele apunea de-a binelea, așa că au alergat până la plajă. Susannah se descălță și simți nisipul fin mângâindu-i tălpile. Se așezară lângă apă, ea își lăsă capul pe umărul lui, privind culorile apusului. Leo ascunsese cartea în jachetă după ce i-o arătase Liliannei, simțea că acum e momentul să i-o dea. Scoase cartea, iar Susannah îl privi cu ochii mari.

— Ce-i asta?

— Păi... e cadoul tău.

Susannah zâmbi și îl sărută pe obraz. Leo

îi întinse cartea, iar ea mângâie hârtia în care era împachetată. Apoi desfăcu panglica și dădu hârtia deoparte, dezvăluind coperta verde.

— O carte?!

Era entuziasmată, Leo își dădea seama. Ochii ei verzi și pătrunzători străluceau de fericire și curiozitate, iar el, așteptând, își simțea inima dansând un vals nebun. Susannah deschise cartea. Înăuntru se afla dedicația: *Pentru Susannah mea. Te iubesc. Al tău, pe vecie, Leo.*

Susannah se uită la el:

— Și eu te iubesc!

Vântul începu să bată și valurile să crească, aidoma cu emoțiile lor.

Susannah începu să citească. Cu fiecare pagină și ilustrație, zâmbetul ei devenea mai luminos și lacrimi de fericire i se rostogoleau pe obraji. Își aducea aminte de toată copilăria lor, de toată viața lor. Această carte însemna totul pentru ea.

— Niciodată n-am mai primit un cadou așa de frumos, Leo! Niciodată!

Leo o sărută pe frunte și îi șterse lacrimile. Așteptă să ajungă la ultima pagină. Timpul părea să se dilate, fiecare clipă devenea cumva istorie. În viitor aveau să-și aducă aminte în

detaliu toate emoțiile și speranțele, siguranța că totul avea să fie bine, că lumea era un loc mare și minunat. Acum chiar era timpul posibilităților și al visurilor. Orice era cu putință.

Susannah ajunsese la ultima pagină și văzu cuvintele: *Vrei să fii soția mea?* Începu să plângă și să râdă, răscolită de un vârtej de emoții. Se uită la Leo, băiatul pe care îl cunoștea de când era mică, băiatul care știa totul despre ea, care o înțelegea. Băiatul pe care îl iubea. Îi răspunse cu vocea înecată în lacrimi de fericire:

— Da!

Capitolul I

Stânca crescută din mare

Fata privea în zare, iar părul de culoarea focului îi dansa în vânt. Valurile se spărgeau ritmic de stâncile înalte, măsurând clipele. În dreapta ei se afla un carnet legat cu șnur din flori violet. Îl luă, îl deschise și se uită îngândurată la paginile goale, îngălbenite de timp.

Globul mare auriu răsărea în depărtare, iar culorile sale mirifice se oglindeau în apa mării cea adâncă, neagră, fără fund.

În spatele ei se înălța un castel grandios, cu turnuri care se avântau până la cer, iar lângă el, o pădure întunecată cu copaci întortocheați și misterioși, fremătând de viață.

Era singură pe stânca crescută din mare, se simțea la capătul lumii. Și, într-un fel, chiar era la capătul lumii, căci evenimentele din trecut îi dăduseră o stare de cumplită nesiguranță, peste care nu știa cum să treacă. Tot ce cunoștea ea dispăruse.

Miranda închise carnetul și o lacrimă i se prelinse pe obrazul ca de porțelan.

Poveștile pe care le știm nu mai sunt. Au fost luate. Au fost arse.

Încet, fata cu părul de foc se ridică de pe stânca ruginie, care țâșnea ascuțită din mare, își puse carnetul gol în traista de piele și plonjă în apele adânci ale necunoscutului.

Apa era rece, iar șocul o făcu să respire sacadat, pieptul îi fremăta în ritm accelerat. Plaja de nisip alb era aproape, iar când Miranda ajunsese la mal, se întinse pe nisip și se afundă în el uitându-se sus, spre cer.

Era înnorat, ca de obicei. Norii întunecați străfulgerau din interior, de parcă stăteau să explodeze cu scânteii în orice clipă. Se mișcau frământându-se furioși dintr-o parte în alta, luând forme ciudate, nefirești.

Fata închise ochii și deodată imagini din trecut îi apărură în față: focul înălțându-se până la cer, înconjurat de fumul negru al paginilor arse, oameni tușind, cu plămânii sufocați. Bărbatul acela, mesagerul regelui, îmbrăcat în haine cu fireturi de aur, citind decretul nemilos cu voce egală și ochi goi, care nu trădau nicio emoție. Mătușa ei, în lacrimi la vederea

cărților sale care acum se prefăceau în scrum.

Un nou început, rostise mesagerul.

Dar cum să existe un alt început dacă nu știi ce a fost? Cum să începi ceva fără istorie, fără idei, fără o moștenire, fără nimic? Cum e posibil să o iei de la început, când de fapt începutul este acum, în prezent, iar prezentul este continuarea a ceva ce a fost? Când sunt lucruri care vor urma?

Deodată, o picătură mare se prelinse pe fața Mirandei, făcând-o să tresară și să revină la realitate. Era pe plajă și începea să plouă, trebuia să se întoarcă acasă. Se ridică de pe nisipul odihnitor, își puse traista de piele și o luă la fugă — pașii ei, urme trecătoare în nisip, înecate de ploaie. Tunetul furtunii nu o speria, îi dădea energie, vigoare. Era un curent electrizant de imaginație, care putea să o distragă măcar puțin de la realitatea cruntă, de la viața pe care o ducea.

*

În fața ei se vedea sătucul cu acoperișuri de lemn prăpădite și căsuțe înșirate neregulat. În centru era casa Mirandei, sau mai bine zis fosta ei casă, căci obiectele prețioase care

o făceau să se simtă cu adevărat „acasă“ erau acum pierdute.

Biblioteca se ridica în mijlocul piațetei, mare și impunătoare. Cândva loc de întâlnire al sătenilor, unde poveștile prindeau viață și zburau de pe paginile marcate de timp, acum ea era pustie și abandonată. Înconjurată de ceață, Miranda înaintă spre clădirea dărăpănată de piatră. Deschise ușa grea din lemn, care scârțâi, și se uită în jurul ei, la oamenii care treceau grăbiți prin piață, alergând cu treburi, adăpostindu-se de ploaie. Când treceau pe lângă bibliotecă, lăsau privirile în jos.

Fata trecu pragul și închise ușa în urma ei.

Rafturile din lemn erau goale, toate cărțile fuseseră arse cu câteva luni în urmă. Era o senzație bizară, Mirandei i se făcea pielea de găină de fiecare dată când vedea acele rafturi însingurate și pline de praf. În centrul bibliotecii se afla o scară mare, în spirală. Miranda urcă și ajunse la etaj, de unde vedea ansamblul negru și trist. Etajul cu ferestre mari, odinioară bogat decorat cu ilustrații cu personaje din povești, cu regi și regine, era acum pustiu, iar imaginile, șterse. Unele geamuri erau sparte din noaptea atacului.

Afară, furtuna se dezlanțuia, tuna și fulgera, iar valurile atingeau înălțimi amețitoare.

— Miranda, tu ești?

O voce de femeie se auzi din spate și o doamnă fermecătoare, cu părul de culoarea căpșunii, se apropie de ea. Fața femeii, odinioară tânără și frumoasă, era acum obosită, iar ochii verzi de smarald, ca ai nepoatei sale, erau îngreunați de cearcăne. Purta o rochie lungă și roșie, cu fire aurii, brodată cu stele și sori. Corsetul îi era strâns în jurul mijlocului, iar părul, împletit într-o parte.

— Da, mătușă, eu sunt.

Mătușa se apropie și o strânse în brațe pe Miranda, șoptindu-i cu voce tremurândă:

— Ai fost pe stânca aceea, nu-i așa? Unde este carnetul?

Miranda scoase carnetul din traistă și i-l dădu.

— E periculos, știi bine. Dacă te vede cineva cu carnetul, scriind...

— Nu am scris nimic. Nu aș ști oricum ce să scriu...

Mătușa se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre turnul de cristal care trona în cen-

trul bibliotecii. Acolo, ascunse carnetul într-un sertar al biroului ei și privi în zare.

— Am strâns ultimele lucruri, zise ea cu un suspin. În noaptea asta plecăm.

Biblioteca avea să se închidă în curând, după cum anunțase regele în noaptea aceea teribilă. Scumpa casă a mătușii avea să fie preluată de altcineva; așa spunea legea. Chiar și așa, Miranda știa că nu acesta e motivul plecării lor.

— Unde o să mergem? întrebă fata.

Îi pusese întrebarea de multe ori, dar mătușa ei nu îi răspunsese niciodată.

— Este mai bine să nu știi unde mergem, în caz că suntem prinse.

Mătușa se întoarse spre fată, cu chipul cuprins de panică.

— Este foarte important să mă ascuți. E periculos ce vom face. Miranda, e foarte important să fii atentă.

— Dar... ce se întâmplă, Linna? întrebă fata în șoaptă.

— Plecăm de-aici, zise ea hotărât.

— Dar...

— Ți-am făcut bagajul, mic și ușor. Avem drum lung de străbătut.

Mătușa se ridică și coborî la parter, lăsând-o singură pe Miranda.

*

Linna, cum era alintată Lilianna, era... de fapt, fusese bibliotecara orașului și scria cu succes cărți pentru copii. Dintotdeauna fusese misterioasă, o făptură minunată a cărților, a literaturii, o ființă care trăia din povești, o creatoare. Când toată viața îi fusese confiscată, când tot ce cunoscuse dispăruse, ea supraviețuise și continuase să scrie și avusese grijă de fată. Fiindcă știa că această copilă era cheia, șansa ei de a merge mai departe și de a se salva.

*

Miranda intră în camera ei, acum pustie ca și biblioteca. Pe pat se afla micul bagaj pregătit de Linna. În această noapte trebuiau să plece și să lase totul în urmă. Miranda se uită în traista ponosită. Înăuntru se aflau împachetate câteva gustări și câteva rochii ușoare, fără corset, iar între ele fusese așezat cu grijă un desen cu părinții ei, făcut de un mare pictor. Se uită atentă la fețele lor. Mama era frumoasă, avea o frumusețe ireală, ca din povești, dar chipul

îi era trist și abătut. Miranda se întrebase de multe ori de ce. De ce era tristă? Se trezea adesea gândindu-se la părinții ei, care plecaseră pe mare spre Lumea Nouă când ea era mică și care nu se mai întorseseră. Linna îi spusese că asemenea tragedii de navigație se întâmplau adesea, multe corăbii nu erau bine pregătite pentru drumuri așa de lungi sau bolile se răspândeau cu repeziciune la bord și, când asta se întâmpla, nu mai aveai ce să faci. Deveneai mâncare pentru pești.

Afară se întuneca, se apropia ceasul plecării. Miranda o auzi pe Linna fredonând un cântec de leagăn, cum făcea când era neliniștită. Un ciocănit ușor în ușă și capul mătușii ei apără în deschizătură.

— Încearcă să te odihnești puțin, pe drum va fi greu să adormi, spuse ea.

Miranda încuviință, puse jos traista ușoară și se întinse pe micul pat din lemn. Scârțâitul ușii o anunță că Linna ieșise din cameră. Fata duse mâna la gât, unde se odihnea colierul cu piatră violet care fusese al mamei ei; de câte ori era tristă sau îngrijorată, simțea că atingerea pietrei o liniștește, era ca o legătură nevăzută cu mama pierdută. Ochii

i se închiseră ușor, respirația îi deveni adiere și adormi.

Un foc mare până la cer. Țipete. Plânsetul mătușii. Fața ei, plină de cenușă. Corsetul o strânge, nu poate să respire. Pagini arse. Povești nespuse. Carnetul din mâna ei, smuls cu brutalitate. Pietre aruncate în geamuri. Biblioteca distrusă.

Miranda se trezi. Afară era întuneric. Transpirația i se prelingea pe față, mâinile îi tremurau în timp ce retrăia momentul. Ploaia încă îi bătea în geam. Se uită în sus, la tavanul auster din lemn. De ce a trebuit să facă asta? Acest decret, de ce a fost emis? Regele, regele... de ce?

Linna intră în cameră ținând în mână un sfeșnic cu lumânări aprinse. O pelerină îi acoperea trupul suplu, învăluind-o în umbre.

— A sosit timpul.

Încet, pe tăcute, Miranda se ridică din pat, își luă bagajul în spate și se apropie de mătușa ei. O apucă pe Linna de mână cu mișcare nesigură, strângând-o cât de tare putea, nu avea să-i dea drumul. Ușa se închise în urma lor cu scârțâitul obișnuit și fata se gândi cât de ușor e să-ți lași așa viața în urmă. Închizând o ușă,

închizi o parte din tine, o parte din viața ta, despre care, cu ceva timp înainte, credeai că are să rămână veșnic neschimbată.

Biblioteca fără cărți le vorbea, dar fără cuvinte. Rafturile, vitraliile, birourile, picturile, tapetul, totul arăta trist. Își luau adio de la stăpânele lor, probabil pentru totdeauna.

— Să ieșim pe ușa din spate, șopti Linna.

Miranda aprobă și își urmă mătușa în tăcere. În dreptul ușii cenușii din spatele bibliotecii, folosită înainte pentru aprovizionarea cu cărți, se afla un cuier, iar pe el stătea atârnată pelerina albastră a fetei. Doar că acum albastrul acela ceresc, divin, care se potrivea atât de bine cu părul ei de foc devenise un cafeniu spălăcit, cu mici urme albastre care nu dispăruseră complet.

Linna apucă pelerina transformată și o învălui pe Miranda în materialul moale.

Când îi văzu expresia nelămurită, spuse cu delicatețe:

— În albastru ai fi prea ușor remarcată. A trebuit să improvizez.

Din nou acea mișcare a capului în semn de aprobare.

— Înțeleg.

Linna deschise ușa și îi făcu Mirandei semn să aștepte înăuntru. Ieși din bibliotecă și forma ei se pierdu în întuneric, sub privirea fetei. *Ce se va întâmpla cu noi acum? Unde mergem? Cum o să supraviețuim?* se întrebă ea.

Un minut, două, trei. Linna nu se întorcea, iar Miranda simțea cum o cuprinde groaza din tălpi până în creștet. Ca și cum niște liane magice o încolăceau și o ținutau locului.

Brusc, se auzi un nechezat de cal și vocea șoptită a Linnei, fredonând cântecul de leagăn bine cunoscut. *Depart, pe-o stâncă ce pare crescută din mare...*

Miranda făcu un pas afară și o văzu pe mătușa ei îndemnând un căluț murg s-o urmeze. Furtuna se opri, iar cerul era acum senin, fără nori. Fata se chinuia să vadă mai bine. Erau aproape, la nici o sută de metri, și mergeau lin, tăcut, împreună arătau magic, ca într-o poveste a Linnei. Au ajuns în fața ușii din spate, lângă Miranda. Calul s-a oprit odată cu Linna. Miranda se uita în ochii limpezi și blânzi ai animalului. Emanau empatie și iubire, era minunat. Coama îi era zburlită și întunecată, iar fata se gândi la culoarea unui corb, zburând deasupra stâncii ieșite din mare.